

Bilag til bet. o. lovf. om dagpenge ved sygdom eller fødsel m. m.

Bilag 10.

DANSK ARBEJDSGIVERFORENING

Den 3. maj 1972.

I anledning af det af regeringen den 15. marts d. å. fremsatte lovforslag om dagpenge i tilfælde af sygdom, ulykke eller fødsel ønsker Dansk Arbejdsgiverforening at anføre følgende:

Allerede i Socialreformkommissionen har Dansk Arbejdsgiverforening deltaget aktivt i arbejdet med at gennemføre en dagpenge-reform, og vi har fra starten tilsluttet os, at denne reform burde omfatte alle erhvervsaktive, og at finansieringen skulle tilrettelægges således, at arbejdsgivernes nuværende bidragspligt skulle erstattes af en forpligtelse til at betale dagpenge i en vis periode i sygdomstilfælde m. v. Herigennem ville der også ske en vis tilnærmelse mellem arbejdere og funktionærer med hensyn til dækning af indkomsttab. Gennem indførelse af en arbejdsgiverperiode ville der i øvrigt kunne skabes en fornuftig balance mellem, hvilke regler der burde gennemføres ved lov, og hvilke supplerende aftaler der kunne træffes på de enkelte virksomheder eller ved kollektive overenskomster.

Vi finder det på denne baggrund beklageligt, at regeringen nu går videre end oprindeligt forudsat med den følge, at det foreliggende forslag vil medføre omkostningsstigninger, som er af en sådan størrelsesorden, at vi skønner det uforsvarligt at gennemføre forslaget i den nuværende form, når hensyn tages til såvel erhvervslivets omkostningsniveau og til de skattebyrder, som i forvejen påhviler befolkningen.

Vi finder det især uforsvarligt, at man foreslår de nuværende 6 karenstage helt afskaffet til trods for, at det allerede i Socialreformkommissionens betænkning anførtes, at der ikke syntes at være et udpræget socialt behov for dagpenge i de første dage af en sygdomsperiode, og at mange dagpenge-sikrede var i stand til at bære deres selvrisiko. Denne betragtning er blevet endnu

mere rigtig i dag, hvor regeringen har forhøjet det nuværende dagpengeniveau til ikke mindre end kr. 106 pr. dag.

Erfaringerne fra områder, hvor man har ophævet karenstiden, viser, at man må forvente særdeles store omkostningsstigninger som følge af en meget stor stigning i antallet af fraværsdage. Sådanne erfaringer har man bl. a. gjort i Sverige og herhjemme senest inden for de grafiske fag.

Et bortfald af karenstage vil også medføre et stort administrativt merarbejde for de enkelte virksomheder og for dagpenge-myndigheden, og det vil alligevel være praktisk umuligt at føre den fornødne kontrol med, om der er tale om egentligt sygdomsfravær ved de korte fraværperioder.

Det er da også typisk, at man på de virksomheder, hvor der i de senere år er aftalt supplerende ordninger til den nugældende sygeordning, har begrænset suppleringsordningerne til kun at gælde for arbejdere med en vis anciennitet på virksomheden (normalt 1 år eller mere), idet man ikke har povet at indføre sådanne ordninger for persongrupper, der ikke har en fastere tilknytning til arbejdspladsen.

Vi kan også henvide til, at man i Norge, hvor der findes en generel suppleringsordning aftalt mellem hovedorganisationerne, netop har vedtaget at nedsætte karenstiden fra 6 til 3 dage, og at man herudover vil undersøge mulighederne for fra 1974 at gå ned til 1 karenstage i den kollektive ordning.

Både før og efter fremsættelsen af regeringens forslag har vi modtaget henvendelser fra medlemsvirksomheder, som på basis af deres fraværstatistik har kunnet dokumentere, at en ordning uden karenstid vil medføre en uhyggelig stigning i omkostningerne, og det må her bemærkes, at grundlaget for disse beregninger bygger på det nu kendte ubetalte fravær.